

РЕШЕНИЕ

№ 295

гр. Шумен, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XI-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ростислава Янк. Георгиева

при участието на секретаря Илиана Й. Давидкова
като разгледа докладваното от Ростислава Янк. Георгиева Административно наказателно дело № 20223630202172 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №1729а-0002 от 09.09.2022 год. на Директора на ОД на МВР – гр.Шумен, с което на П. И. П., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени седем административни наказания “глоба” в размер на по 300 /триста/ лева всяко за нарушения по чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с чл.63, ал.4 от ЗЗ, във вр. с т.7, част I от Заповед №РД-01-743/31.08.2021 год. на Министъра на здравеопазването. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление, като в жалбата си излага конкретни мотиви, поради които обжалва наказателното постановление. В съдебно заседание се явява лично и с упълномощен представител, като поддържа жалбата. В представени по делото писмени бележки, изложени и устно в съдебно заседание излагат конкретни съображения в подкрепа на искането си.

Процесуалният представител на ОД на МВР – гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН в съдебно заседание оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Съгласно Решение от 13.03.2020 год. на Народното събрание на Република България на основание разпоредбата на чл.84, т.12 от Конституцията на Република България е

обявено извънредно положение върху цялата територия на страната, считано от 13 март 2020 год. до 13 април 2020 год., като впоследствие с Решение на Народното събрание от 03.04.2020 год. срокът е удължен до 13.05.2020 год.

Със ЗИД на Закона за здравето, обнародван в ДВ бр. 44 от 13.05.2020 год., се уреждат мерките за ограничаване на разпространението на епидемията и преодоляване на последиците от нея, които следва да се прилагат на територията на страната след отмяната на извънредното положение, т.е. след 13.05.2020 год. Съгласно нормата на чл.63, ал.4 от 33 (в сила от 14.05.2020 год., действала и към момента на нарушението) при обявена извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

С Решение №325 от 14.05.2020 год. на Министерският съвет е обявена извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, считано от 14 май 2020 год. до 14 юни 2020 год. и е възложено на министърът на здравеопазването, по предложение на главния държавен здравен инспектор, да въведе временни противоепидемични мерки за територията на страната с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите. Впоследствие многократно МС е удължавал срока на обявената извънредна епидемична обстановка, като последно срокът е бил удължен до 31.03.2022 год.

В изпълнение на правомощията му, предвид обявената извънредна епидемична обстановка, министърът на здравеопазването издал Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021 год., с която били въведени временни противоепидемични мерки на територията на Р България, считано от 01.09.2021 год. до 30.11.2021 год. Съгласно т.І.7 от същата, всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, между които изрично са посочени и търговските обекти, са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, като в т. І.9 от заповедта изрично са посочени изключенията от задължението по т.7.

На 30.10.2021 год. около обяд в гр. Шумен бил организиран протест на граждани против въведените противоепидемични мерки и по – конкретно против задължението за носене на защитна маска в закритите обществени места и търговски обекти. С оглед осигуряване на обществения ред и безопасността на движението по време на протеста били предприети мерки за охрана, в които участвали служители от ОД на МВР – Шумен, между които и свидетелите Х. Д. Б., Я. Г. А. и Й. Х. Й.. Протестът започнал на пл. “Кристал“, като лицата Б.Я., Т.М. и жалбоподателят П. П. говорили по мегафон и призовавали гражданите към протестни действия във връзка с противоепидемичните мерки и по – конкретно да се влиза в търговски обекти без поставена маска. Протестът продължил като участващите в него лица, вкл. и жалбоподателят, се отправили към пл. „България“, където спрели движението на кръговото кръстовище, след което по бул. „Плиска“ се насочили към търговските обекти „Кауфланд“, „Практикер“, „ДМ“, „Уайкики“, находящи се на бул. „Симеон Велики“, като последователно влизали в обектите без поставена защитна маска на лицето, демонстративно обикаляли целия обект, след което излизали. Продължили в посока Кооперативния пазар, където по същия начин влезли без маски в търговските обекти „Юск“, „Хепи бай“ и „Лидл“, демонстративно ги обиколили и излезли. Поведението на протестиращите било заснето от намиращите се в търговските обекти камери за видеонаблюдение.

Във връзка с извършените действия от протестиращите било образувано ДП №1089/2021 год. по описа на РУ – Шумен за извършено престъпление по чл.355, ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК и по чл.325, ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК. В хода на досъдебното производство предмет на разследване са били и действията на жалбоподателя П.. С постановление от 03.06.2022 год. на Районна прокуратура – Шумен, наказателното производство е прекратено на основание чл.24 ал.1 т.1 от НПК, във вр. с чл.9 ал.2 от НК като наблюдаващият прокурор приел, че извършеното от жалбоподателя деяние формално осъществява състава на престъплението по чл.355, ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, но е малозначително по смисъла на чл.9 ал.2 от НК. Материалите от

досъдебното производство били изпратени на директора на ОДМВР – Шумен, с оглед ангажиране на административно-наказателната отговорност на лицето.

Въз основа на материалите в административно-наказателната преписка е издадено наказателно постановление №1729а-0002 от 09.09.2022 год. на Директора на ОД на МВР – гр.Шумен, с което на П. И. П., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени седем административни наказания “глоба” в размер на по 300 /триста/ лева всяко за нарушения по чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с чл.63, ал.4 от ЗЗ, във вр. с т.7, част I от Заповед №РД-01-743/31.08.2021 год. на Министъра на здравеопазването.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, от разпита в съдебно заседание на свидетелите Х. Д. Б., С.С.Р. и Я. Г. А., както и от присъединените на основание чл.283 от НПК писмени доказателства.

Изложената фактическа обстановка се изяснява и от приложените като доказателство по делото видеозаписи от охранителни камери, инсталирани в посещаваните от жалбоподателя търговски обекти, както и от видеозапис, изготвен от мобилния телефон на свидетеля Б.И.Я., които са предявени на страните по реда на чл.284 от НПК чрез тяхното възпроизвеждане чрез техническо средство и от които се установява, че жалбоподателят влиза в посочените в наказателното постановление търговски обекти, без поставена маска, шал или друго защитно средство, прикриващо носа и устата.

За изясняване на фактическата обстановка и по-конкретно за проверка достоверността на посочените видеозаписи в хода на съдебното производство е изготвена и приета от съда комплексна видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза, обективирана в Протокол №178/04.08.2023 год., по която вещото лице дава заключение, че не се установява целенасочено, умишлено изменение /манипулация/ на наличната информация в представените за изследване видеофайлове, че на същите е заснето лицето П. И. П., с ЕГН*****, че същият е облечен със синьо спортно яке с качулка, тъмен панталон /вероятно дънчен/, спортни обувки, черна чанта с презрамка /през ляво рамо/, трибагреник с надпис „Свобода или смърт“ /който в по-голямата част от записите е праметнат през раменете му/ и мегафон в ръка /на някой от кадрите. В същото време вещото лице дава заключение, че на видеозаписите от търговските обекти „Практикер“, „ДМ“, „JYSK“, „Хепи Бай“, „LC Waikiki“ и „Кауфланд“ има вкопиран в кадрите таймкод /дата, месец, година, час минути и секунди/, като датата не е манипулирана, а за видеозаписите от магазин „Lidl“ и „клип социални мрежи“, създаден посредством мобилния телефон на лицето Б.И.Я., впоследствие излъчен в социалните мрежи не може да бъде даден категоричен отговор дали датата е манипулирана, тъй като такава не се изписва; както и че не е възможно установява и посочване на точния брой на заснетите лица без поставени предпазни маски в търговските обекти на представените видеозаписи, като приблизителният брой по търговски обекти на влизащи без маска лица е както следва: „Практикер“-около 105; „ДМ“-около 56; „LC Waikiki“-около 80; „JYSK“-около 59; „Хепи Бай“-около 50; „Lidl“- около 44 и „Кауфланд“ – около 70.

Във връзка с направеното възражение от страна на процесуалният представител на жалбоподателя, че приобщените по делото видеозаписи не са събрани по предвидения в НПК ред съдът намира същото за неоснователно. При преценка на приложените като доказателство по делото – компактдискове, съдържащи посочените видеозаписи, съдът съобрази обстоятелството, че същите следва да се третираят като веществено доказателство по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК. Същите имат качеството на предмет, върху който има следи от нарушението, поради което без съмнение могат да се ползват. В тази връзка съдът съобрази константната съдебна практика на ВКС по този въпрос, съгласно която случайно създадените фотоснимки, диапозитиви, кинозаписи, видеозаписи и пр., които отразяват или съдържат информация за обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, могат да се ползват като веществено доказателство по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК и не бива да се смесват със съответните веществени доказателствени средства, визириани в разпоредбата на чл.125, ал.1 НПК. В този смисъл е Решение №390/02.10.2009 год. по н.д. №393/2009 год., II н.о. и др. В тази връзка съдът съобрази и заключението на изготвената комплексна видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза, обективирана в Протокол №178/04.08.2023 год., от която се установява, че при изследване на видеозаписите

не е установено целенасочено, умишлено изменение /манипулация/ на наличната информация в представените за изследване видеофайлове, че отразените в тях дата и час са верни и че на същите е заснето лицето П. И. П., с ЕГН*****.

При преценка на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства съдът намира, че напълно следва да бъдат кредитирани показанията на свидетелите Х. Д. Б., Я. Г. А., Й. Х. Й., М.В.Б. и О.Н.С.. Същите са еднопосочни, последователни, кореспондират помежду си и се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал. Всеки един от свидетелите е очевиден на развилите се събития и на действията на жалбоподателя и изясняват факти и обстоятелства във връзка с възприетите от тях действия на лицето. Освен това няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на тези свидетели, или да сочат на наличието на мотив да набедят жалбоподателя в нарушение, което не е извършил. В същото време показанията им се подкрепят изцяло от приобщените и обсъдени по-горе видеозаписи от охранителни камери, инсталирани в търговските обекти, както и от изготвената в тази насока експертиза.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 от ЗЗ /в сила към датата на извършване на деянието/ при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион, а съгласно ал.4 от същата разпоредба При обявена извънредна епидемична обстановка по ал.1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

В тази връзка със Заповед №РД-01-743/31.08.2021 год. на Министъра на здравеопазването и по-конкретно в т.7 на част I на същата е предвидено, че всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, между които изрично са посочени и търговските обекти, са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, като в т.9 на част I от заповедта изрично са посочени изключенията от задължението по т.7.

Посочената заповед представлява общ административен акт, издаден в неотложен случай, съобразно разпоредбата на чл.73 от АПК и доколкото целта му е била осигуряване на живота и здравето на гражданите, посочената разпоредба позволява издаването му без да бъдат спазени някои от разпоредбите на АПК, свързани с уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. Ноторно известен факт е, че в хода на изпълнението на акта чрез средствата за масово осведомяване бяха оповестени съображенията за неговото издаване. С оглед на изложеното настоящият състав намира, че посочената заповед е била влязла в сила и е действала по време на извършване на деянието /30.10.2021 год./, като същата е била отменена едва след това със Заповед №РД-01-968/26.11.2021 год., считано от 01.12.2021 год.

От материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Х. Д. Б., Й. Х. Й. и О.Н.С. се установява по безспорен начин, че на 30.10.2021 год. по време на действие на въведеното с посочената по-горе заповед задължение за всички лица, които се намират в закрити или на открити обществени места /в т.ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др./ да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба жалбоподателят се е намирал в посочените в обжалваното наказателно постановление търговски обекти в гр.Шумен, а именно - „Практикер“, „LC Waikiki“, „ДМ“, „Кауфланд“, „JYSK“, „Хепи Бай“ и „Lidl“, като е бил без поставена защитна маска за лице. В същата насока е и изготвената в хода на съдебното производство комплексна видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза, обективирана в Протокол №178/04.082023 год., от която се установява, че в представените за изследване видеофайлове е заснето лицето П. И. П., с ЕГН***** , че същият е облечен със синьо спортно яке с качулка, тъмен панталон /вероятно дънчен/,

спортни обувки, черна чанта с презрамка /през ляво рамо/, трибагреник с надпис „Свобода или смърт“ /който в по-голямата част от записите е праметнат през раменете му/ и мегафон в ръка /на някой от кадрите. В същото време вещото лице дава заключение, че на видеозаписите от търговските обекти „Практикер“, „ДМ“, „JYSK“, „Хепи Бай“, „LC Waikiki“ и „Кауфланд“ има вкопиран в кадрите таймкод /дата, месец, година, час минути и секунди/, като датата не е манипулирана.

В тази връзка съдът не кредитира твърдението на процесуалният представител на жалбоподателят, че от материалите по делото не се установява П. да се е намирал в посочените търговски обекти. Както бе посочено и по-горе всеки един от свидетелите Х. Д. Б., Й. Х. Й. и О.Н.С. твърди, че лично е възприел жалбоподателят при неговото влизане в различните търговски обекти, както и факта, че е бил без поставена предпазна маска. Показанията на тези свидетели са категорични, еднопосочни и кореспондират както помежду си, така също и с изготвената и обсъдена по-горе комплексна видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза, обективизирана в Протокол №178/04.082023 год.

От всичко изложеното се доказва по безспорен начин, че на посочената в наказателното постановление дата 30.10.2021 год. жалбоподателят се е намирал във всеки един от посочените търговски обекти, като е влизал във всеки един от тях, като при влизане и излизане от магазините, така също и по време на престоя си вътре в тях не е имал поставена защитна маска, поради което се налага извода, че е осъществил от обективна и субективна страна състава на всяко едно от седемте нарушения на разпоредбата на чл.209а, ал.1 от ЗЗ /в сила към 30.10.2021 год., във вр. с чл.63, ал.4 от ЗЗ /в сила към 30.10.2021 год./ и напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност за описаните деяния.

Съдът не кредитира твърдението на процесуалният представител на жалбоподателя, изложено в жалбата и в представените по делото писмени бележки, че неправилно жалбоподателят е бил наказан за седем отделни нарушения, които не са били конкретизирани в наказателното постановление. В тази връзка съдът съобрази обстоятелството, че ЗАНН не допуска съществуването на “продължавано” административно нарушение по аналогия с продължаваното престъпление по чл.26, ал.1 от НК. Когато деянието е извършвано при една и съща обстановка, многократно и осъществява състава все на едно и също нарушение, то се доближава до т.нар “продължавано престъпление” по смисъла вложен в нормата на чл.26 от НК, но разпоредбата на чл.18 от ЗАНН изключва приложимостта на институтите “множество престъпления” или “продължавано престъпление” в административно-наказателното право. Съгласно разпоредбата на чл.18 от ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Именно поради обстоятелството, че в посочения времеви отрязък П. е влизал последователно във всеки един от търговските обекти, като докато се е намирал във всеки един от тях е бил без поставена защитна маска, влизането и престоят му във всеки един отделен търговски обект представлява отделно административно нарушение.

Всяко едно от седемте нарушения е описано подробно, ясно, като административно-наказващият орган е посочил датата и мястото на нарушението, неговото подробно описание и конкретно нарушената законова разпоредба. Правилно е било посочено по отношение на всяко едно от деянията, че изпълнителното деяние се изразява в това, че жалбоподателят „се е намирал“ във всеки един от търговските обекти, като използваният от административно-наказващият орган термин „намира се“ напълно съответства на посоченото в т.7 на част I от Заповед №РД-01-743/31.08.2021 год. на Министъра на здравеопазването изпълнително деяние. Всяко едно от нарушенията, макар и и еднородни помежду си, е било описано по ясен и несъмнен начин, като е посочен конкретния търговски обект, в който последователно се е намирал П..

Съдът не споделя твърдението на жалбоподателя и процесуалният му представител, изложено в жалбата, че доколкото в протеста са присъствали множество лица, голяма част от които са влизали в търговските обекти, без поставена защитна маска, ангажирането на административно-наказателната отговорност само на трима от тях представлява нарушение на прогласения от Конституцията на Република България и Закона за защита от дискриминацията принцип за „равенство на гражданите“ пред закона. Разпоредбата на чл.24

от ЗАНН предвижда, че административно-наказателната отговорност е лична и всяко лице отговаря за нарушението, което лично то е извършило. Фактът дали и други лица са извършили същото нарушение и дали е била ангажираната тяхната отговорност за него, е ирелевантен към отговорността на конкретното лице. В настоящия случай обжалваното наказателно постановление е било издадено на основание разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗАНН след прекратяване на образуваното срещу жалбоподателя и лицето Т.М.М. наказателно производство. От мотивите на постановлението за прекратяване се установява, че обект на разследване са били действията на жалбоподателя и на лицата Т.М.М. и Б.И.Я. и по-конкретно евентуално осъществено от всеки един от тях деяние по чл.355, ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК. Действително от изготвената по делото комплексна видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза, обективизирана в Протокол №178/04.082023 год. се осъществява, че в протеста са участвали множество лица, като голяма част от тях са влизали в различните търговски обекти, без поставена защитна маска. В същото време обаче при възпроизвеждане на приложените по делото видеозаписи от охранителните камери на тези обекти се установява, че лицата П., М. и Я. имат особено активно поведение по време на влизането си обектите. Всеки един от тях демонстрирайки явно неуважение към установените с посочените нормативни актове забрани, освен че е нямал поставена защитна маска е призовавал намиращите се в обектите лица да премахнат носената от тях маска, като самият жалбоподател е осъществявал това призоваване посредством носен и използван от него мегафон. Сравнявайки поведението на жалбоподателя и лицата Я. и М. и останалите присъстващи в търговските обекти лица се установява, че именно посочените три лица, между които и П., са имали особено активно и провокативно поведение, отличаващо се със значително по-висока степен на обществена опасност от това на останалите. С оглед на изложеното съдът намира, че правилно административно-наказващият орган е преценил, че следва да бъде ангажирана именно отговорността на тези лица за осъщественото от тях административно нарушение. Преценяването на степента на обществена опасност на конкретното деяние и на конкретната личност не може да бъде квалифицирано като нарушение правото на равенство на гражданите, гарантирано, както от Конституцията на Република България, така също и от Закона за защита от дискриминацията.

При преценка на деянието съдът съобрази обстоятелството, че след извършване на деянието и преди издаване на наказателното постановление е последвала промяна в разпоредбата на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, но същата не касае настоящото нарушение и не променя направения от административно-наказващият орган извод относно съставомерността на всяко едно от деянията на жалбоподателя.

В същото време съдът намира за неоснователно и направеното от страна на жалбоподателя искане за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Доколкото в ЗАНН липсва легална дефиниция на понятието “маловажен случай” следва да бъдат приложени критериите, визирани в чл.93, т.9 от НК, съгласно които “маловажен случай” е този, при който извършеното деяние с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Съгласно константната съдебна практика при преценката дали случаят е маловажен или не значение имат способа и начина, по който е осъществено деянието, личността на дееца, мотивите и подбудите, от които се е ръководел при извършване на нарушението и др., т.е. следва да бъдат преценени всички обстоятелства, които характеризират деянието и дееца. С оглед кръга на обществените отношения, които охранява ЗЗ и по-конкретно посочените разпоредби по време на обявеното извънредно положение, имащо за цел неразпространение на заразата и опазване живота и здравето на гражданите, процесното деяние не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. В тази връзка съдът напълно споделя изложения в тази насока извод на административно-наказващия орган. Правилно е било преценено, че с оглед характера на нарушението в настоящия случай нормата на чл.28 от ЗАНН не може да бъде приложена. На жалбоподателя са наложени наказания за общо седем извършени нарушения, като всяко едно от тях крие сериозен риск за останалите граждани, които са се намирали в съответния търговски обект, свързан с разпространение на вируса и обявената глобална пандемия. В тази връзка следва да бъде отчетен факта, че деянията са извършени в обедните часове на 30.10.2021 год., който се

явява съботен ден, в който по това време на денонощието в посочените търговски обекти обичайно се намират множество хора. В този смисъл навлизането в тези обекти допълнително на още множество протестиращи лица, без поставена защитна маска, само по себе си крие още по-сериозен риск за всички присъстващи лица, което само по себе си е пречка да бъде прието, че деянията се отличават с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други административни нарушения от същия вид, поради което и същите не може да бъдат квалифицирани като “маловажен случай” по смисъла, вложен в разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

В този смисъл е и константната съдебна практика и по-конкретно Решение №125/28.09.2023 год. по КАНД №133/2023 год. по описа на ШАС, което е постановено по идентичен казус, касаещ дейността на лицето Т.М.М..

При преценка на направеното от страна на жалбоподателя възражение, че наложените му седем наказания от по триста лева се явяват явно несправедливи и непосилни с оглед неговото здравословно и материално състояние съдът намира същото за неоснователно. На жалбоподателя са наложени наказания за всяко едно от деянията в размер на законоустановения в разпоредбата на чл. 209а, ал.1 от ЗЗ минимум. В същото време, видно от представените по делото писмени доказателства – Експертно решение №1654/121/10.07.2019 год. и Експертно решение №92561/199/18.10.2022 год. се установява, че П. страда от неинсолинозависим захарен диабет, с множествени усложнения, но видно от представените решения здравословното му състояние значително се е подобрило, като въпреки, че през 2019 год. е имал определена 71% трайно намалена работоспособност, през 2022 год. същата е вече 50%. В същото време на същият не е забранено упражняването на трудова дейност, като препоръката е единствено да не полага тежък физически и нощен труд, нервно-психично пренапрежение при неблагоприятни фактори. Следователно от изложеното се налага извода, че здравословното състояние на жалбоподателя би му позволило да полага по-лека трудова дейност и да реализира доходи. Фактът, че същият е решил да не работи и да не реализира доходи, различни от получаваната от него пенсия, е негово законно право и доколкото същият се е поставил сам в това положение не може да черпи права от същото.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че от страна на административно-наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в съдебните производства по обжалване на наказателно постановление страните имат право на разноски по реда на АПК. Според нормата на чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноски следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разносните разпоредбата на чл.63д, ал.3 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /каквто е настоящия случай/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. В тази връзка съдът, като съобрази посочената разпоредба, както и обемът на делото, фактът, че по същото са проведени шест съдебни заседания намира, че размера на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде в размер на 150 лева.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя разноски не се дължат.

Направените по делото разноски за заплащане на част от възнаграждението за вещото лице в размер на 459.06 лева, доколкото са заплатени от бюджетните средства на съда, следва да останат за сметка на Районен съд-Шумен. В този смисъл е Определение от 13.09.2021 год. на ШАС по ЧКАНД №225/2021 год. по описа на ШАС.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №1729а-0002 от 09.09.2022 год. на Директора на ОД на МВР – гр.Шумен, с което на П. И. П., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени седем административни наказания “глоба” в размер на по 300 /триста/ лева всяко за нарушения по чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с чл.63, ал.4 от ЗЗ, във вр. с т.7, част I от Заповед №РД-01-743/31.08.2021 год. на Министъра на здравеопазването.

ОСЪЖДА П. И. П., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** да заплати на ОД на МВР - Шумен сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено на основание разпоредбата на чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____